

villig have forsikret deres Arbejdere for 1 à 2,000 Kr. eller maaske noget mere mod Invaliditet og Død, men tillige mod al Skade i de første 13 Uger, de ville over for den Tvangslov, man nu giver dem, sige: Nu vel, naar Samfundet paatvinger os denne Forpligtelse, maa vi jo lyde, men saa er det en Selvfølge, at vi holde os til det, som man forpligter os til, og ikke mere. Og selv om Loven da har skaffet Arbejderne en noget større Sum i Tilfælde af Invaliditet eller Dødsfald, vil den da paa den anden Side sikkert berøve dem Understøttelsen i de første 13 Uger. Jeg mener derfor, at denne Lov ikke vil virke heldigt over for de talrige Arbejdere, der nu ere forsikrede; disse Arbejdere ville ikke være glade ved, at de 13 Ugers Forsikring bliver dem berøvet. Men det er muligt, at de saa ville vende deres Harme, ikke mod dem, som Loven kommer fra, men mod Arbejdsgiverne, der handle efter Loven. Paa denne Maade vil denne Lov da sandsynligvis medføre et ikke ubetydeligt Antal ny Rivninger, Streiker og Stridigheder, idet Arbejderne ville søge at sætte igennem, at de ikke alene faa det Beløb, som Loven tilsiger dem, men tillige den Understøttelse i de første 13 Uger, som Arbejdsgiverne nu frivilligt have tilsikret dem, og som, saa vidt jeg ved, koster lige saa meget i Præmie, som Erstatningssummerne efter dette Lovforslag i Tilfælde af Invaliditet eller Død. Jeg tror i det hele taget ikke, at det er heldigt at gøre Begyndelsen paa Ulykkesforsikringens Omraade med en Lov som denne. Jeg er vel tilgængelig for den Betragtning, at det vilde være højst pinligt, om Arbejderne, efter at der er talt saa længe om denne Sag, skulde vente et Aar endnu, inden der blev noget ud af den. Men hvor arbejdervenlig man end vil være — og det vil jeg ogsaa være — saa maa man dog erindre, at der, naar det kommer til Stykket, ogsaa er andre Mennesker i Landet end Arbejderne, og til disse andre Mennesker maa der virkelig ogsaa tages Hensyn, i dette Tilfælde Arbejdsgiverne. Jeg har før sagt, at jeg ikke vil modsætte mig, at der paalægges dem et Offer; men jeg modsætter mig bestemt, at der paalægges dem et saadant Offer med den Motivering, som Tilfældet er her. I det hele vilde man vist have godt af at tænke lidt over det, som andre Steder nu synes at trænge igennem, f. Eks. i vort Naboland mod Øst, hvor man i de senere Aar gennem Arbejder af en Kommission, der er foranlediget nedsat af den svenske

Rigsdag, netop er kommen til det Resultat, at det *ikke* er heldigt at lovgive særlig med Hensyn til Ulykkesforsikring. Det menes der, at man bør lovgive for Arbejdsinvaliditet — som Følge af Alder, Sygdom eller Ulykkestilfælde — under et. Man henviser til Tyskland og andre Steder, hvor der har vist sig adskillige uheldige Følger af at begynde det sociale Reformationsværk med en særlig Lov om Ulykkesforsikring. Set fra den økonomiske Side, har det ført til, at man over for det ringe Antal Tilfælde af Arbejdsudygtighed, der ere en Følge af Ulykkestilfælde, er gaaet med til forholdsvis store Understøttelser, saaledes at man ikke har set sig i Stand til at fortsætte i samme Maalestok, da man skulde til at lovgive for det store Antal Invaliditetstilfælde, der ere en Følge af Sygdom og Alderdom. Forholdet er derfor blevet det, at af to Arbejdere, der ere uarbejdsdygtige, faar den, som er bleven et Offer for et Ulykkestilfælde, meget større Understøttelse end han, som er bleven uarbejdsdygtig gennem Sygdom. Der kan ikke faas fornøden Sammenhæng i Lovgivningen, naar man begynder paa denne Maade, uden at vide, hvorledes man agter at fortsætte, og hos os have vi allerede en Alderdomsforsørgelseslov, som er baseret paa det Princip, at Samfundet (Stat og Kommune) betaler det hele og den paagældende intet; vi have en Sygekasselov, som er baseret paa, at de paagældende selv betale, men faa Tilskud af Staten; vi skulde nu have en Ulykkesforsikringslov, som er baseret paa, at hverken Arbejderne, som forsikres, eller Staten betaler noget som helst, men Arbejdsgiverne det hele. Det er tre vidt forskellige Principper, som det vil være meget vanskeligt paa et senere Standpunkt at forene til en nogenlunde fornuftig og ensartet Lovgivning. Ogsaa af den Grund kunde jeg have ønsket, at man havde overvejet denne Sag noget mere, inden man tog endelig Bestemmelse om den. — I hvert Fald vil jeg imidlertid, som jeg sagde før, haabe, at der under denne Lovs fortsatte Behandling her i Tinget — hvad enten det nu bliver i et Udvalg eller paa anden Maade — bliver givet Anledning til at fremsætte og Stemning for at vedtage saadanne Ændringer, at nogle af de Pletter, som nu findes, og navnlig den store Plet paa Loven, at der paalægges Arbejdsgiverne en Pligt med den stødende Motivering, som jeg før nævnte, fjernes. Det vil kunne ske ved Omredaktion af nogle af Bestemmelserne, og navnlig da saaledes, at de farlige Virksomheder gaa ind under